

VELL I NOU

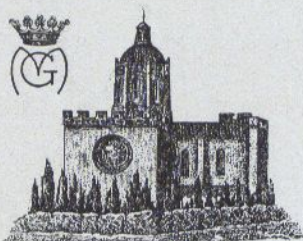
REVISTA D'ART

NOU ESTABLIMENT
 D'ANTIGUITATS

“LA VICARIA”

— BANYS NOUS, 22 - BARCELONA —

MARCA REGISTRADA

VINS
SANTAS CREUS

■
Selecte vi de taula
PUR - GARANTIT
 ■

DIPÓSIT CENTRAL:

Avinguda del Tibidabo, 16 - Teléfon 7297

DESPATX AL DETALL:

Aragó, 277 - Teléfon 7148

G. Homar

Canuda, 4-Barcelona

Mobles, Lámpares,
 Mosaics, Decoració,
 Compra i venda
 d'antiguitats

J. CUYÁS

TALLES - DECORAT
 RESTAURACIONS

Casanova, 31 - Barcelona

Per anuncis an aquesta
 revista, a la Administra-
 ció, carrer Corts, 613,
 Barcelona

Ma FOTOGRAFIA
 D'ART
 ROSSELLÓ 277

EDIFICACIONS

Contractistes Generals: CASAS i BARDÉS
 Diputació, núms. 119 i 121 - Teléfon 3405
 BARCELONA

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □

XAMPANY

COSSÉ

EPERNEY

Grand Cuvee
Dos Estrellas

SARVA

AIGUA DE TAULA
 — MANANTIAL —
 ARC GUÉLL

J. VALENCIANO

ANTIGUITATS
 CORRIBIA, 2, PRAL.
 BARCELONA

CARVAJAL

SEGELLS PER A
 COL·LECCIONS

ANTIGUITATS

Plaça del Teatre, 1, ent.^{so}
 BARCELONA

:: EL CONFORTABLE CATALÀ ::
 RESTAURACIÓ DE MOBLES ANTICS i DE TOTS ESTILS
 TALLERS ESPECIALS DE ORTIZ

— Duran i Bas, 11 (abans Governador) —

MARCS I GRAVATS

: LA PINACOTECA :

Corts Catalanes, 644 - BARCELONA

L. HOSPIED I C. ESMALTS, COBERTES

GOLFE JUAN A. M. ORS i VERNIQUES

VELL I NOU

REVISTA QUINZENAL D'ART

BARCELONA
1.ER DEBRE. 1915

Redacció i Administració:
Corts Catalanes, núm. 613

30 CÈNTIMS
ANY I - NÚM. 14

INTERIOR A MALLORCA, per Florensa

FOT. MAS

A la portada:

CAP D'AMPURIES, DE LA COL-
LECCIÓ DEL COMTE DE GÜELL

MÚSICA, dibuix per Casanovas (segle XVIII)

FOT, MAS

SEGLE XVIII CATALA

L'avenir és un espai infinit ple de llum. A dintre no hi ha res. Tot s'ha de crear. Els homes hi miren de fit a fit i no res hi solen veure. Potser hi ha ombres; potser, si hi entréssim, adavantant nos al temps amb una petita acció de la ma, malmetriem sers invisibles, com el pobre Fellah de la llegenda, qui es va horroritzar en saber que havia dat mort al fill d'un geni qui volava invisible per l'espai, amb un cop de dàtil tirat a l'atzar. Mirar l'avenir és com mirar el zènit; per més que hom hi miri, per més llum que hi hagi, no res s'hi veu. Els mons s'amaguen dintre la mateixa llum, que's torna blava com la floreta de l'ànima de la il·lusió, del sentiment, de la fantasia.

Si a la llum de l'avenir no s'hi pot veure res, a la fosca del temps passat s'hi pot trobar tot, mentre se sàpiga educar els ulls per tal de poder distingir el contorn de les coses dintre la conca de les tenebres. Devegades allò que és més aprop no ho sabem o no ho podem distingir. I devegades lo més llunyà se'ns aclareix d'una faisó enlluernadora. I és que les coses que han sigut tenen més o menys lluminositat o bé són opaques del tot, com si diguéssim mortes. D'altres n'hi ha que sense llum propia tenen el reflexe d'allò que les rodeja.

EL MINUET, dibuix per Casanovas (segle XVIII)

FOT. MAS

L'art d'un poble és ço que sèmpre ha mantingut el sentit d'eternitat de les coses que foren. L'art conserva el passat, mentre la ciència s'encarrega de conduir-nos a l'avenir. Quan un poble mor, per l'art resucita. I l'obra que resta del seu art és la llum que l'aclareix a les generacions que se succeeixen. La taula de Roseta, resucitant un llenguatge, va fer animar totes les pedres que semblaven impenetrables als homes. I de dintre les cendres del volcà surten els pòrfids, els marbres que'ns diuen la manera de viure d'un poble mort.

Tot poble que ha deixat un art, queda viu per sempre més. Desgraciat d'aquell que no deixa rastre! A les arts plàstiques i sumptuaries, més que a les lletres, demaneu comptes del passat. Perquè la paraula amaga la veritat, en lloc de dir-la; la paraula té hipocresia sempre, té doble fons.

Tot poble que estima la seva tradició i el seu llinatge conserva el seu tresor de l'art. I no deixa escampar les més petites fulles. Així, els homes que vingueren després del Renaixement a Florença, anaven aplegant piadosament totes aquelles petites notes que deixaren els grans mestres i que queien com engrunes de les obres cabdals: els dibuixos, els esboços. I avui, a la Galeria dels Oficis, constitueix tot això una lliçó que diu clarament tota la vida d'un moment únic en la història dels pobles, quan tota la Florença contemplava el món amb els sentits emocionats.

De lo llunyà, dintre el temps i l'espai, quelcom en podem saber moltes vegades. I poc, o res, d'allò que és més pròxim a nosaltres. El segle XVIII català, tant interessant, tant literari sempre, se'ns apareix tèrbol quan el volem mirar. No hi ha prou llum que l'aclareixi. Ni un llegat epistolar, ni un patrimoni artístic, ni una obra literària. Alguna mostra de costum popular, molt poc segle XVIII. I res més. D'aquell segle filosòfic i escèptic, senyorivol i galant, que ha deixat un gest a tot arreu i una flaire amb els polvos de les seves perruques, sembla que quelcom havia de haver-hi, entre nosaltres, que fos reflexe de l'ambient de l'època. Alguna escena dintre els

salons o saletes catifades de les cases senyorials del carrer de Montcada podia ésser epigramàtica, i el refrec entre el verdugat d'una marquesa i la casaca d'un clergue fer néixer una flor de picardia.

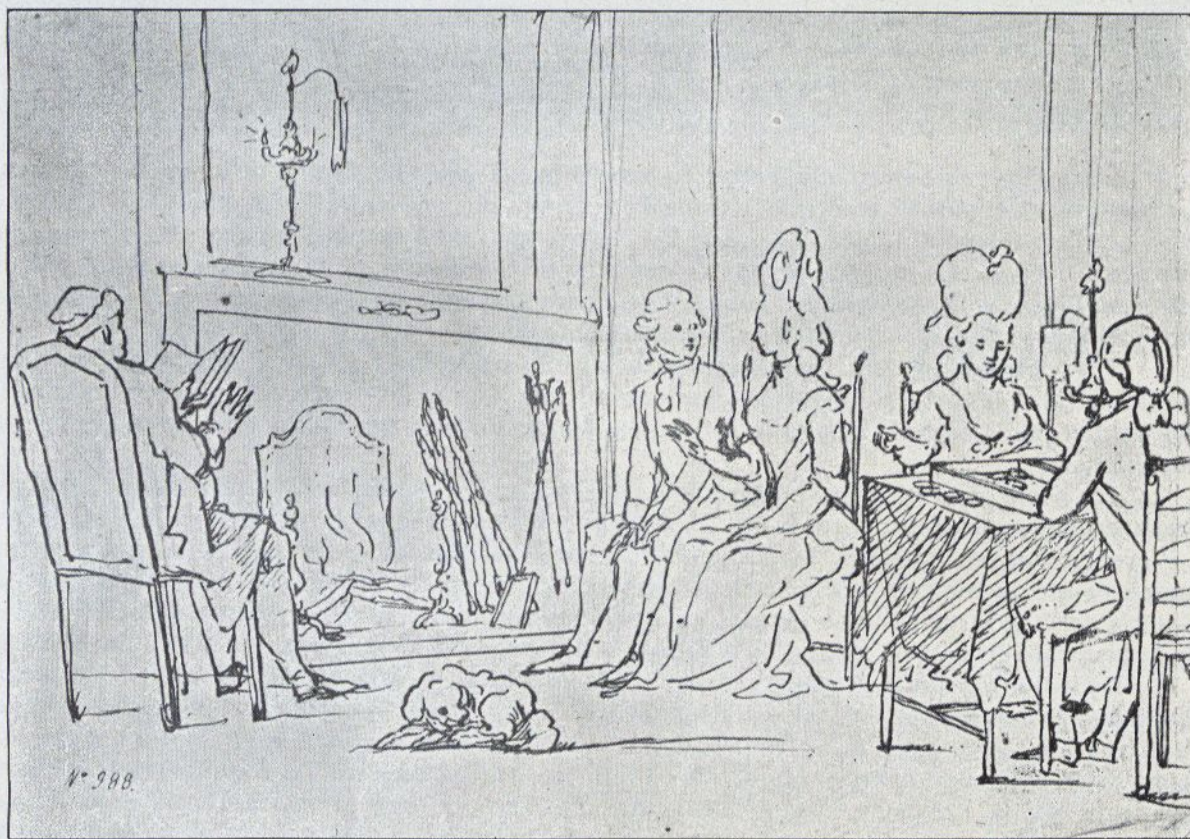
Entre els documents que més ens poden aclarir aquesta època—tant germana nostra i tant llunyana—fent-nos obrir les portes tancades dels llocs closos, s'han de destriar, pel llur altíssim mèrit artístic i per la llur fidelitat honrada, els dibuixos d'En Casanovas que, procedents de la Col·lecció Casellas, estàn arxivats a la Biblioteca del Museu, fidel mostra del segle XVIII català i de l'art del seu temps.

I altra vegada veiem com l'art aclareix tot el passat. I ens fa constar l'agraïment per tots aquells qui han sabut recollir i acoblar les fulles escampades; que, encara que entre nosaltres no hem d'anar conservant un tresor com el florentí, tenim la obligació de servir l'obra del nostre llinatge.

Els dibuixos d'En Casanovas ens fan penetrar dintre el segle XVIII català. Qui era aquest Casanovas? No se'n sab res. Mestres i erudits han volgut seguir el seu rastre. Ni un indici, ni un detall. Tot endebades. Cap paper no ens ha tramès la paraula del passat que'ns digués quelcom de la seva vida i de la seva obra. Un gran artista se'ns demostra pels seus dibuixos. No sols entre nosaltres, en qualsevulla altre lloc ocuparia plaça remarcable. Fòra dels dibuixos, ben bé segle XVIII, no en resta res, no res se'n sab.

Era un mestre que tenia lleugeresa de ploma i espiritualitat. Potser havia corregut món. Indicis: la seva distinció, que fugí de la menestralia, i l'haver fet algun dibuix damunt la fulla d'un diari de ruta d'un vaixell o paquebot.

L'assumpte de cada dibuix és d'una gran varietat. De l'escena de carrer a l'escena clara del

EN LA INTIMITAT. dibuix per Casanovas (segle XVIII)

FOT. MAS

D' UN ENTREMÈS, dibuix per Casanovas (segle XVIII)

FOT. MAS

salonet. Una petita tertulia reunida per a pendre xacolata; el ballet d'un entremès; el sentit humorístic del temps amb unes noies que fan *la vaca* a un donzell; el minuet de la marxa de l'*Angusties*; la nota del carreró amb l'*arrenca-caixals* que predica davant dels badocs; i, per últim, com a document gràfic important per la vida artística de Barcelona, la rota d'un taller de dibuix on posa l'academia del seu nu la model.

La vida segle XVIII a Barcelona devé ben aclarida amb aquestes mostres d'art, que un tant gros regust d'època tenen i que diríeu que han rebut ja la influència de l'obra francesa que s'estava formant. Així l'artista català sempre està atent a totes les renovacions que s'inicien. Té la inquietut, potser li falta la constància. Qui sab si la manca de constància feu malaurar el clar talent d'aquest artista del Setcents, qui ens dona una mostra de distinció amb els seus dibuixos i s'amaga per tot lo altre sense deixar cap més nota de la seva vida i de la seva obra.

ROMÀ JORI

«LA VACA», dibuix per Casanovas (segle XVIII)

FOT. MAS

L'Homenatge al Pintor Vayreda

El paisatge és a Olot obra de l'aigua. Neix de la font, corre pel rec i s'estén pel camí. I l'arbre l'atrau. I tot l'ambient n'està impregnat. No devenen retallades damunt l'atmosfera les coses, sinó que s'hi barregen. I la llum que hi cau no té una uniformitat, sinó que reflexa matisacions oposades. La Natura és tendra, fresca i humida. En veure un arbre s'endevina la font. Ço que és avui obra de l'aigua, fou ahir element de foc. Però damunt les cendres apagades s'estén ara un rioler camp de fajol.

El paisatge d'Olot no es confón amb cap altre. Mes les coses, perquè adquireixin valor, cal que tinguin un artista, un home de lletres, un crític que aixequi el seu relleu; si no, devenen mortes. Potser el paisatge d'Olot fóra inèdit de no haver estat En Joaquim Vayreda, qui sapigué interpretar-lo. El paisatge d'Olot és, doncs, no una creació de la natura, sinó una creació de l'artista. L'artista sapigué recollir

tot aquest color impregnat d'humitat i de frescor que tenen els camps d'Olot. Va escoltar la ramor de l'aigua. I amb una consciència honrada, amb tota senzilla modestia, anà creant l'admirable obra que's pot considerar com la primera dintre el seu gènere a Espanya.

Ha passat el temps, ha evolucionat el gust. Moltes de les coses reputades ahir com de maestra han quedat oblidades; les que ahir foren llorejades, són avui escarnides. Mes l'obra d'En Vayreda es manté ferma. No s'apaga la llum que aclareix l'obra del pintor muntanyenc.

Avui se l'honora. Un monument senzill al fons d'un jardí solitari.

Gairebé per primera vegada els artistes catalans aixequen una obra de homenatge a un artista català.

Al jardí del Palau Municipal de Belles Arts, per acord de la Comissió Executiva de la VI Exposició Internacional d'Art, s'inaugurà el monument a En Vayreda. És obra de l'escultor Fuxà i de l'arquitecte Falqués. Consisteix en un pedestal de pedra granítica, la base del qual descansa damunt un massiç de flors. El bust és de marbre.

SEGIMÓN DE NAGY

Diuen els naturalistes que, com més un hom s'allunya del Pol i s'acosta a l'Equador, més resplendor i fortalesa troba en el color de les papallones i de les flors. L'oriental sempre ha estat amic del color i dels sentits violents. Plau a l'odorat el perfum fort, i no l'aroma subtil. I pels ulls no busca els colors neutres i les gammes matisades, sinó els colors de l'arc, ben nètcs i senzills. L'hongarès Segimón de Nagy, que ha exposat la seva obra a la Sala Parés, és un home que mira vers l'Orient. Es una variant d'aquest art que floreix amb abun-

dancia entre els jueus polacs i els artistes éslaus, però amb una forma més personal, amb un temperament propi educat a l'escola impressionista francesa i amb una remarcable predilecció pel sentiment oriental de les arts.

Es un sensitiu del color. El posa sense mesura, es diria a raig de tubus, directament, com si no el portés a la paleta, com si no passés pel pinzell. Ha corregut per Andalusia, per Basconia i per Castella, trobant a l'ambient i a l'espai ço que convenia a la necessitat del seu esperit, empapant-se els ulls de llum. Com artista que no obeeix a una disciplina d'educació, cau en errors grossos que destrueixen, en part, el mèrit de la seva obra, la qual es remarca principalment pel seu sentit natural de les coses que ixen tal com brollen, sense gaire esforç i sense cap dolor.

«FIGARO» CATALÀ, dibuix per Casanovas (segle XVIII)

FOT. MAS

Trepes i dibuïxos de refoles catalanes

FOT. MAS

FOT. MAS

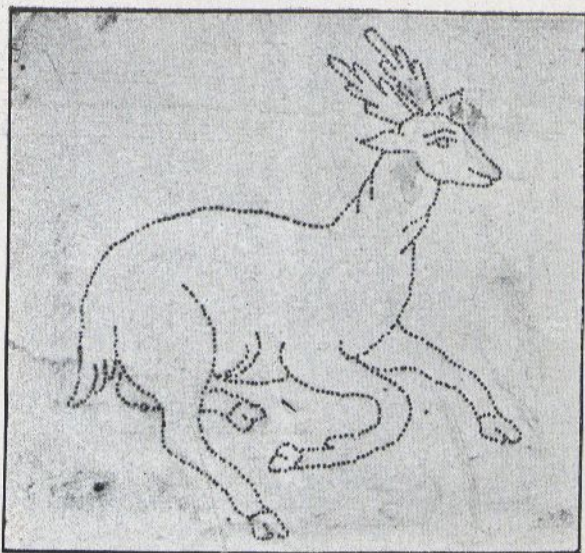
L'art popular a Catalunya ha tingut sempre un gros relleu. Ha constituït tot temps el nostre poble una veritable democràcia. I no trobant-hi gairabé mai el gran faust de la riquesa passada ni l'esperit munífic de la opulenta grandesa, s'hi troben, en canvi, mostres d'enginy amb les quals se substituïa moltes vegades allò que no's podia haver i que constitueixen un bon patrimoni que servei els trets més característics de l'esperit. Entre aquestes mostres d'art popular ens cal posar en primer terme les refoles dites d'oficis, que tant abundaven a Catalunya i la fabricació de les quals no

FOT. MAS

FOT. MAS

FOT. MAS

trobadres als palaus són procedents de València, on hi havia el veritable fogar productiu. "A Catalunya—diu en Font i Gumà, qui ha col·leccionat una bona mostra de reholes i ha anat seguint el rastre de totes i les ha historiades—no sabien fer el que a València feien; o, no podent competir amb els valencians en el preu, determinaren pintar les reholes amb procediment mecànic, o sigui estampant damunt la rejola la taca principal mitjançant una trepa, completant i unint després el dibuix.,,

Així a les reholes catalanes de la bona època hi falta la ingenuïtat i l'espontaneïtat de les valencianes, coneixent-se la senyal de la trepa, tenint totes les pinzellades amb un mateix sentit, quedant al voltant de la ratlla de la trepa com un gruix de color.

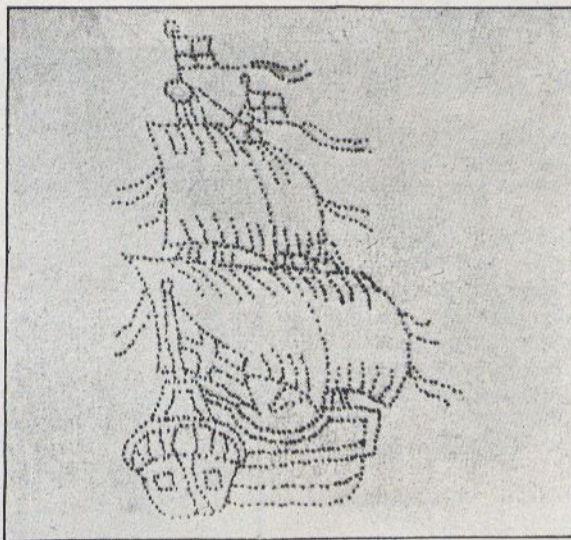
Tot això fins el segle XVI. Després vingué la decadència a València. I quedaren ben igualats els procediments amb Catalunya. En arribar el segle XVIII les reholes amb un sentit decoratiu popular arriben al més alt grau de producció. Els alicatats de les reholes, els caràcters àrabs, els motius platerescos, la flora amb agullons heràldics, els conceptes religiosos o axiomàtics, els assumptes d'actualitat, van prenent un caràcter completament popular i una mica infantívol que avui els dona un gros valor constituint una viva mostra del caràcter d'un poble. Ja no era la ferradura que indicava el gremi de ferrers, sino el mateix ferrer forjant; ja no era l'emblema d'un Sant, sino la propia imatge; ja no era una paraula de salutació, sino la salutació figurada, l'anècdota; ja no era l'escut heràldic, sino l'episodi d'una auca.

Com que els motius es repetien, calia pintar-los amb trepa, Mes aquesta ja no es coneixia ni deixava senyals, ni era del tot un procediment mecànic. I això ho copiaren també dels valencians, que no pintaven pas damunt del vernís blanc sense cap senyal que'ls servís de guia, sino quan havien de repetir moltes

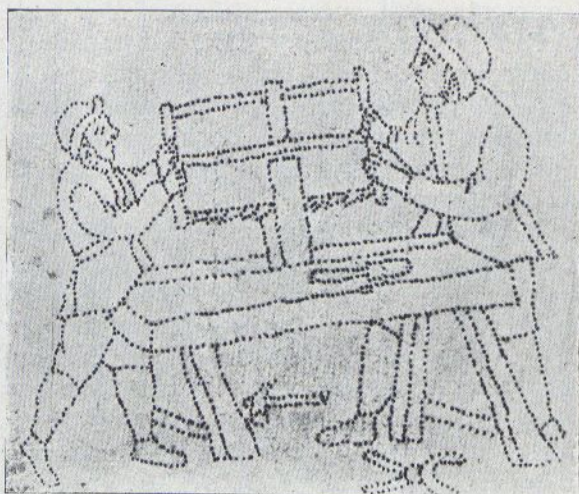
es remonta molt enrera; a darrers del segle XVIII, i a principis del XIX, a tot estirar. Aquestes reholes són de tots conegudes: oficis, representacions socials, fauna natural i fauna fantàstica, motius de decoració; encara que aquests ja no pertanyen a l'ordre d'aquesta mena de treballs.

De totes les que s'han produït a Espanya no són les reholes de Catalunya les millors. Eren reholes d'imitació del que's feia a València. Això durant el temps de l'esplendor.

A Castella, com a Toledo, amb influències i motius de decoració mozaràbica; per terres d'Aragó, amb motius platerescos i reminiscències gòtiques; a Sevilla, amb influència italiana aportada pel mestre pisà Francesc Niculoso, servien les reholes decoratives, amb els seus alicats i els seus reflexes, per la decoració dels grans palaus. No tant a Catalunya, on l'art era d'imitació. Moltes de les reholes

FOT. MAS

FOT. MAS

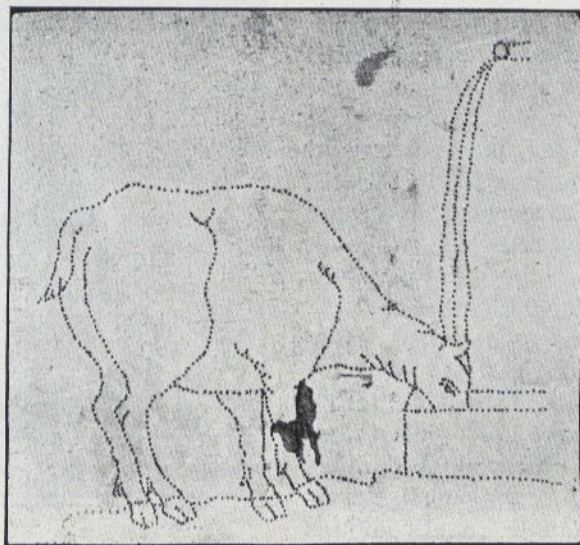

FOT. MAS

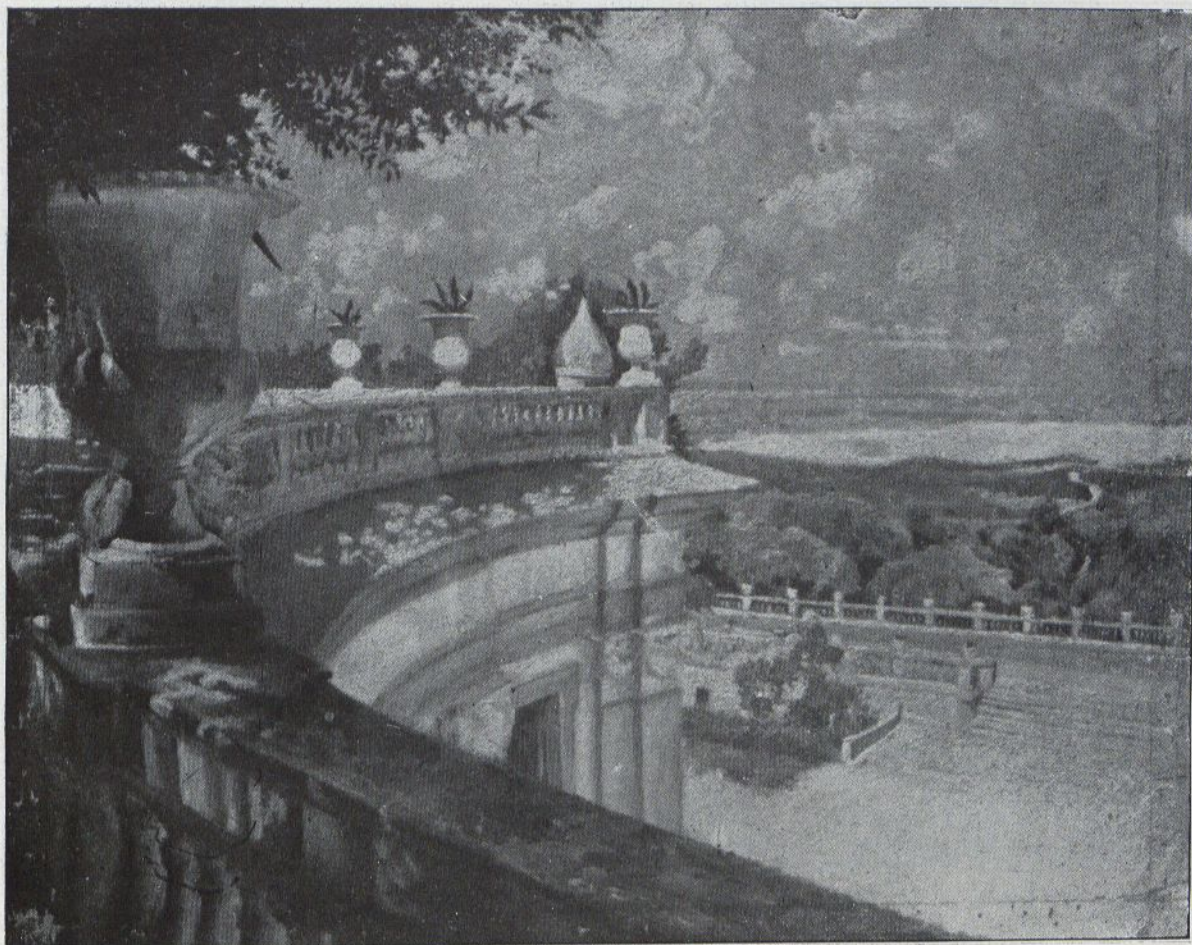
vegades un mateix tema, i era gairabé sempre. Agafaven un dibuix; previament picat el perfil principal, el posaven damunt la rejola, passant-hi una munyica amb carbó que senyalava el dibuix, i després ho pintaven tot. Amb el foc desapareixia el carbó. Aquest procediment de pintar rejoles sense trepa o amb trepa dissimulada es va estendre després a Catalunya, i així es pintaren dintre els obradors del carrer d'Escudellers, a les darreríes del segle XVIII i a primers del XIX, les rejoles amb figures d'oficis o de representacions socials que tant en boga estigueren.

En Casellas pogué obtenir, en desaparèixer del carrer d'Escudellers l'última casa que quedava de mestres rejolers, els dibuixos amb el perfil picat i amb les senyals d'haver passat moltes vegades per damunt d'ells la munyica del carbó, coincidint tot amb les rejoles de primers de la darrera centuria.

Aquests dibuixos estan ara arxivats a la Biblioteca del Museu i constitueixen un preat document gràfic que determina el caràcter de Barcelona i que forma una de les mostres mes estimables d'un art popular català ben característic, ben determinat, que no es pot confondre amb cap altre.

FOT. MAS

JARDINS, per Florensa

FOT. MAS

LES EXPOSICIONS

Jardins, per En Florensa

En Florensa no comprèn que's pugui traduir en pintura la vulgaritat de les coses. Es pot dir que, posat aquest artista davant d'un paisatge sense motiu decoratiu, es trobaria mancat de forces per manejar el pinzell. No creu—si hem de jutjar per la seva obra—que l'art pugui ell sol tenir un valor i una bellesa. Necessita representar aquest valor i aquesta bellesa, i ha de trobar-los dintre la cosa interpretada.

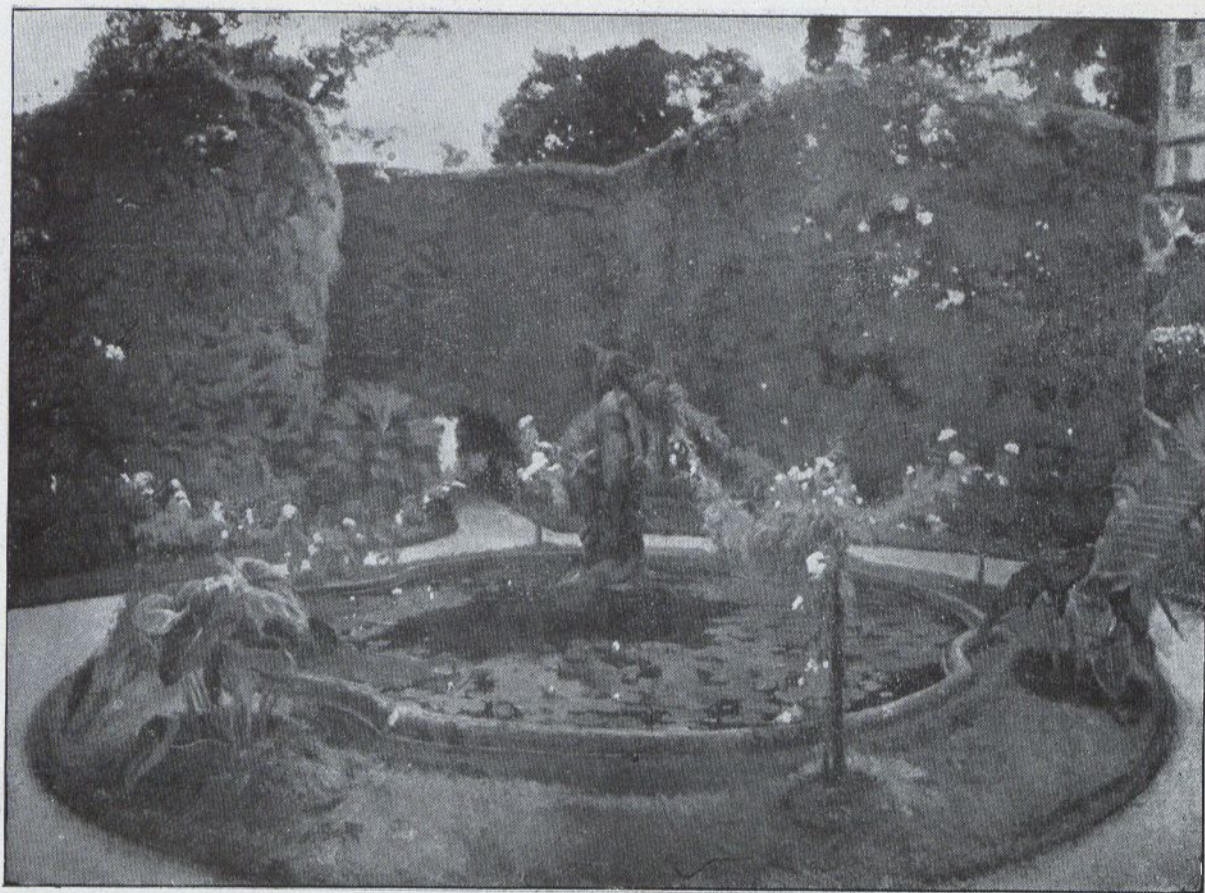
Així En Florensa busca sempre el lloc i l'ambient apropiats al seu mode de sentir la poesia de les coses. Dels jardins de Boboli, de Florença, passarà a la vil·la Frascati, de Roma, o a les cascades de Tivoli. I sols deixarà el cel

d'Itàlia per trobar a Coimbra l'opulent dels seus jardins reials i els patis de Sevilla amb el jardí del seu Alcàcer. I també Mallorca, amb la joia de la seva mar.

Potser més aviat que En Rusiñol, ha recorregut En Florensa els jardins, i els ha pintat. I ha arribat a donar a la seva pintura una consistència que fa l'obra remarcable.

En Florensa, que tant contempla l'arquitectura dels jardins on tot és ordre i proporció, posseeix un art adequat, d'equilibri, ponderat amb tot. No trobareu mai en cap obra seva una estridència. Copia les coses amb meticulositat i paciència benedictina, treballant-les sense fatiga, amb tota correcció, estudiant les masses, les ombres, els volums. No sintetitza; detalla. I d'aquí, potser, que algun dels seus quadres devingui fret.

Però lloem la seva constància, el seu peregrinatge per tots els llocs on la vida és un grat plaer per l'esperit.

JARDÍ A COIMBRA, per Florensa

FOT. MAS

LES EXPOSICIONS

XAVIER GOSÉ

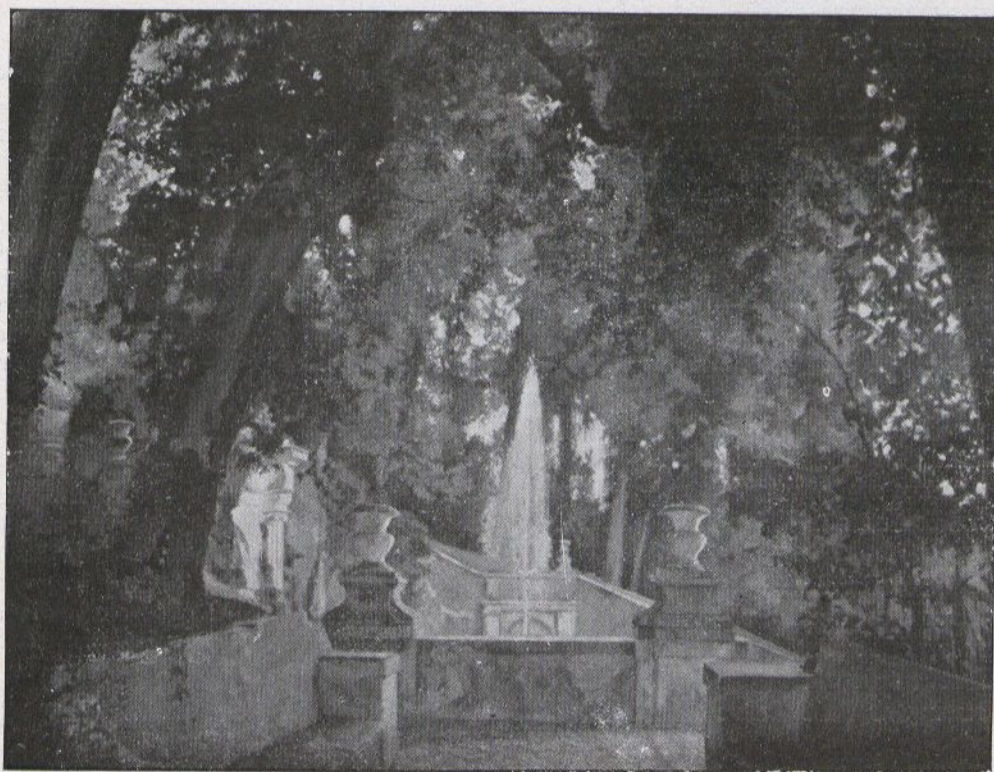
En Xavier Gosé va morir sense soroll, en plena joventut, deixant el rastre d'una obra que per la seva elegància i pulcritut va crear un moment dintre la frivolitat del món femení. En Gosé tenia una manera de fer fàcil que li costà un gros esforç. Va crear, fent aquest esforç, l'obra que després entorn d'ell anava tothom imitant sense dolor. Ell a París va ser la pedrera d'on moltes mediocritats treien les pedres. Sapigué recollir, més parisenc que els

francesos, tot l'ambient mundà de la gran ciutat. I així de vegades la seva producció anava destinada a la Rue de la Paix.

No rebaixa això el mèrit de la seva obra. Al contrari, l'aixeca. L'art d'un vestit femení és tot un poema.

Mans piadoses han replegat avui la seva obra reunint-la a la Sala del «Círculo Artístico» —la més triada i selecta. Aquesta ànima d'una vida extingida en plena joventut, dóna pler de veure-la tota reflexada en aquests dibuixos, que són delicats com la pell envellutada d'un aubercoc.

En Gosé no tenia l'esperit català. El seu art era parisenc, potser amb una mica de gust anglès, producte d'una educació.

JARDÍ D'UNA VIL·LA ITALIANA, per Florensa

FOT. MAS

ANTIGUITATS

LA CASA DE CERVANTES.—Després de la del Greco a Toledo, la casa de Cervantes; la qual s'ha reconstituït a Valladolid, havent contribuït a l'homenatge el Rei d'Espanya i el President de la Societat Hispànica de Nova York.

La reconstitució s'ha fet seguint fidelment i d'una manera discreta els exemplars de l'habitació privada del segle XVII a Castella. Anexa a la Casa de Cervantes s'ha fundat una impremta per a l'estampació d'obres cervantines. A més de la impremta es crearà una biblioteca cervantina. Per ara manquen llibres.

El director d'aquesta obra és el Marquès de la Vega Inclán.

A FÒRA.—L'activitat dels col·leccionistes, que's podia creure decaïda per causa de la

guerra, subsisteix encara a França, Anglaterra, Amèrica... Els objectes d'art antic són més buscats que mai i es paguen encara més cars que abans. Un especialista, M. Frappart, cita plats de Rouen que se'n pagaren vora 1.600 francs cada un, i que valien un centenar de francs, per alt, ara fa una quarantena d'anys. D'un gran llit de perenceria, objecte difícil de vendre en temps normal, se n'han donat 4.600 francs.

IMPORTANT ADQUISICIÓ.—En Lluís Plandiura, a qui plau igualment l'art nou que els endimaris vells, acaba d'adquirir la important col·lecció ceràmica de Casa Brusi, formada de peces d'Alcora, imitació a Monstier, entre les quals es destrien alguns exemplars preadissims dignes de figurar en primer lloc. Aquesta col·lecció ha estat molt festejada per part d'alguns estrangers. Estigué a riscs d'anar a França. Ens felicitem que hagi quedat a Barcelona, per obra i gràcia d'En Plandiura.

VITREARIA.—La col·lecció admirable i rica de vidres catalans d'En Emili Cabot s'és enriquida amb dos nous exemplars, molt estimables. Un d'ells ha anat a les mans del gran *amateur* d'art d'una manera força gentil, poc usada dintre de nostres costums, demostrant que encara hi ha senyors que tenen esperit de munificència. Una distingida família posseïen un vidre català i coneixia la seva grossa valua; podia, per tant, negociar-hi amb regateig. Doncs sabent la col·lecció formada n'ha fet generós present al Sr. Cabot. Es tracta d'un vidre de llantia amb una inscripció catalana que diu: *Só de Mosèn Marimón*, i formarà parió amb l'altre vidre, també de llantia, que posseïa en Cabot amb la inscripció—única fins ara coneguda en català—*Só de Mosèn Batomeu*, i la data.

L'altre vidre En Emili Cabot l'ha adquirit a París. Es una copa amb esmalt de caràcter gòtic, segurament del segle XV.

La col·lecció de vidres d'En Cabot constitueix un exemplar únic dintre el món de l'art vell.

UN ALTRE FRA ANGÈLIC.—Vàrem donar, no fa gaire, la nova de l'adquisició d'un Fra Angèlic per l'Emili Cabot. Aquest Fra Angèlic ha estat canviat per un altre que té tots els trets puríssims del pintor de Fiesole, amb una més delicada manera. L'obra procedeix ara de França, i figurava en una de les col·leccions més notables de París.

REFORMES.—Toquen a terme les reformes que's porten a cap a les Galeries Dalmau i que aviat s'inauguraràn amb peces de col·lecció i mobles.

CONSULTES.—M. A. L.—Es tracta d'una copia d'un bodegó de Gerard Dou. No en dubti gens. L'obra original figura al Museu Reial de Brusel·les. En donem fe.

NOTICIES

Avui s'inaugura l'Exposició de dibuixos colorits d'En Pitchot a les Galeries Dalmau. Són d'un alt sentit decoratiu. Ara no tenim espai per parlar-ne.

El dia 15, a les mateixes galeries, s'inaugurarà l'Exposició d'aiguaforts i boixos d'En Jou. Anirà acompanyada de sis quadres de Van Dongen, un dels mes fermes representants de la moderna escola; circumstancia, aquesta, que ha de causar sensació entre els amics de l'art nou.

Com a suplement de la Revista anglesa *The Studio* s'ha publicat el llibre del passat i del present de París, reproduint-se tota l'obra, vella i nova, de dibuixos, aiguaforts, litografies, gravats, quadres dels ponts, molls, carrers, jardins, iglesies, cases, monuments públics, fets per artistes antics i moderns. Sobre un mateix punt es veu la interpretació diversa de cada temperament i les transformacions sofertes del lloc. El Sena és el punt predilecte. I el Pont Nou el que ha estat tot temps mes objecte d'estudi de tota mena d'artistes.

En Santiago Rusiñol està recorrent els jardins de Portugal.

Al «Círculo de Bellas Artes» s'és inaugurada una Exposició d'artistes castellans, figurant-hi obres d'En Moreno Carbonero, Romero de Torres, Rodríguez Acosta, Cecili Pla, Benlliure, Hermoso, Benedito, Medina Vera, Sotomayor.

Els artistes que han enviat les seves obres no s'han preocupat molt d'escollir-les. Un cap de nen d'En Benedito i unes notes d'En Hermoso es distingeixen potser, entre totes, com una mostra més honrada.

El premi Nobel, per una obra d'art, l'ha concedit enguany l'Academia Sueca al pintor rus Bakst, l'autor de les decoracions dels ballets russos de «Boris Godunoff» i de «Yvan el Terrible», dels poemes de D'Annunzio «Sant Sebastià» i «La Pisanella», i «La Llegenda de Sant Josep» del mestre Strauss.

Mai l'art escenogràfic havia tingut tal honor. Mes tampoc l'artista l'havia honrat tant.

TRIPTIC amb el retrat dels donants.—Galeries Laïetanes

FOT. MAS

En Forestier ha dat una conferència a l'Ateneu Barcelonés.

En Forestier, mestre de jardineria, a qui s'ha encarregat la construcció dels jardins de Montjuïc per a la projectada Exposició, procura sempre donar a l'obra que crea el caràcter i l'ambient del lloc que ocupa. Ara mateix, totjust ara, després d'haver creat els jardins de Sevilla, publica un estudi sobre els jardins andalusos que porten marcada la influència dels orientals, amb el llur amor vers els colors vius, els perfums penetrants, els marbres polits, les aigües abundants i lleugeres; amb els mètodes i llegendes dels artistes perses, que fan una ciència del traçat dels jardins; amb combinacions de plantes oloroses, de flors brillants, de fruits sabrosos, de fosc fullatge; amb innumbrables fonts, pous discrets i menuts brolladors d'aigua enquadrats per esmalts. Emparrats i rosers enredats, arcs de llorers, de boixos, de xiprers, formant un clos retallat les altes parets de murtra; accessoris d'un fons comú a les tradicions de la jardineria, mesclades en aquella terra de voluptuositat fecunda. Hi ha una simetria, mes no com la francesa; una regularitat de conjunt, mes no com la monotonia de l'Escorial. Art secular que inspira, després, la Italia del Renaixement, la Holanda, la França i l'Europa tota. Com devien ésser els jar-

dins de l'Alhambra?—pregunta en Forestier. Jar dins que feren gravar al poeta aràbic, a les parets del mirador, les paraules: «Só com un mar de plaer i de bellesa. El meu jardí no té parió en el món; és com la núvia formosa, que tothom la desitja».

Al Bolletí del Centre Artístic de Granada es publica un estudi sobre les pintures murals descobertes dintre «El Partal» (*Torre de las Damas*), de l'Alhambra, representant figures de moros dalt de cavall i arrengrats, animals, lletres i banderes. El descobriment, fet el 1908, és de gran importància, sobretot si es té en compte que la iconografia humana era entre els alarbs molt limitada per la prohibició corànica. Aquestes pintures tenen relació amb les il·luminacions dels manuscrits aràbics del segle XIII, procedents de la Mesopotamia.

Han estat replegades en un llibre les il·lustracions de l'Artur Rackham a les contalles de nens. La imaginació de l'artista ha sabut donar forma a les narracions fantàstiques de Grimm, de Perrault o d'Andersen, creant sota una fàvera tot un món de follets i de fades. Tenen un valor més positiu com a mostra d'imaginació infantivola que com a prova d'art.

Impremta F. BORRAS, Escudillers Blancs, 10, Telèfon 3553

FAIANÇ CATALÀ

SANTIAGO SEGURA, S. EN C.

Marbres ✱ Vaixelles ✱ Perfumeria
Cristalleries ✱ Bronzos ✱ Bomboneres
Objectes de tota mena per a regals

TELÈFON 1884

GRANVIA, 615 :: BARCELONA

LA CANTONADA

CORRIBIA 7 ANTIGUITATS

COMPR A
VENDA

P. REIG I FILL
RAMBLA DE CATALUNYA 23
RESTAURACIÓ I REPRODUCCIÓ
DE MOBLES ANTICS

A. LLUCH i J. OLIVA

Obrador de daurats i decoració antiga
i moderna. Restauració d'antiguitats

MALLORCA, 286, BAIXOS
BARCELONA

FLORENCI VECIANA
DAURATS RESTAURACIONS
MARCS
RIERA DE S. JOAN Nº 12 BIS

J. Dalmau
ANTIGUITATS
MOBLES CUADROS
PORTAFERRIGA 18

Vins Fins de Jerez **MARQUÉS DE COMILLAS**

Vínyes i Bodegues **POLLERO ALTO**
PUERTO SANTA MARIA :: (CADIZ)

TOTES LES MARQUES: CORTS, 613

MOSAICS E F ESCOFET & C
Ronda Sant Pere 8

GALERIES LAIETANES :: Granvía, 613

COMPRA I VENDA D'ANTIGUITATS

Vidres, Miniatures, Arrecades, Mobles, etc., etc.

EXPOSICIÓ PERMANENT

L'Art - ODEON

ULTIMS
MODELS

CASA RIBAS
RAMBLA · ESTUDIS, n.º 33

